

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.728 van 7 juni 2018
in de zaak A. 220.663/IX-8960**

In zake: Aart Iwan HARBERTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Giovanni Havet
kantoor houdend te 3202 Rillaar
Langestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marleen Deneff
kantoor houdend te 3000 Leuven
Arnould Nobelstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen
en bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Evelyne Maes
kantoor houdend te 1000 Brussel
Congresstraat 35

I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 7 november 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. 3199 van 10 oktober 2016 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 12.226 van 2 december 2016 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 mei 2018.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Giovanni Havet, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Evelyne Maes, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is tijdens het academiejaar 2015-2016 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in de rechten’ aan de KULeuven.

Hij vraagt aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen teruggave van omwille van een overmachtsituatie verloren leerkrediet ten belope van 47 studiepunten voor het academiejaar 2015-2016.

Met zijn arrest nr. 3199 van 10 oktober 2016 verwerpt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep van verzoeker.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, doordat in de bestreden beslissing wel verwezen wordt naar het begrip ‘overmacht’ inzake het benutten van examenkansen, doch louter in functie van de mogelijkheid om aan het betreffende examen fysiek deel te nemen, terwijl hij in zijn beroep had aangevoerd dat hij niet of amper voorbereid had kunnen deelnemen aan de bedoelde examens en niet dat hij op het examenmoment niet aanwezig kon zijn, zodat het arrest antwoordt op een middel dat door verzoeker helemaal niet geformuleerd was.

Beoordeling

5. Artikel 149 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed, vermeldt een regel die onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. Deze regel geldt voor elk rechtscollege en dus ook voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

6. De bij de voormelde grondwetsbepaling opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet – al waren ze verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de

beoordeling of artikel 149 van de Grondwet werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een juiste dan wel verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

De jurisdictionele motiveringsplicht houdt wel in dat het rechtscollege expliciet of impliciet moet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen. De motiveringsplicht moet de partijen en de Raad van State in de mogelijkheid stellen zich ervan te vergewissen of het rechtscollege de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk heeft geantwoord.

Het middel dat de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert, kan dan ook slechts ontvankelijk zijn in zoverre het aan de bestreden beslissing verwijt dat het rechtscollege daarin niet de redenen opgeeft waarop zijn beslissing steunt of niet antwoordt op de middelen die de eiser voor dat rechtscollege heeft aangevoerd. Het middel is daarentegen niet ontvankelijk in zoverre het aanvoert dat de vermelde redenen onjuist of onwettig zijn of dat het rechtscollege de aangevoerde middelen niet overtuigend weerlegt.

7. In zijn verzoekschrift aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft verzoeker zijn vraag tot teruggave van verloren leerkrediet voor 47 studiepunten voor het academiejaar 2015-2016 als volgt beargumenteerd:

“Ik ben getroffen door 2 hernia’s waarbij 2 spoedoperaties noodzakelijk waren, dus zorgde ervoor dat ik een tijd moest revalideren, en niet goed kon concentreren. Doordat ik de stof niet kon opnemen in de eerste semester tijdens de hoorcolleges waren mijn slagingskansen nihil.”

In zijn wederantwoord aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen stelt verzoeker nogmaals dat “[d]oor de operaties en de bijkomende revalidaties [...] er maar luttele tijd [was] om voor te bereiden voor de examens”.

8. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen motiveert de weigering tot teruggave van leerkrediet als volgt:

“Overmacht is ‘een gebeurtenis die niets van doen heeft met verzoeker, en die niet voorzien, verhinderd of overwonnen kon worden.’ (RvS 15 maart 2011, nr. 212.044, Gazan).

De Raad herinnert eraan dat een teruggave van leerkrediet betreffende een bepaald academiejaar enkel mogelijk is voor die opleidingsonderdelen waarvoor verzoeker geen credit heeft behaald of waarvoor niet alle examenkansen benut konden worden wegens overmacht.

De Raad stelt te dezen vast dat verzoeker voor de opleidingsonderdelen ‘Geschiedenis van het publiekrecht’ (6 SP), ‘Inleiding tot de rechtswetenschap’ (9 SP), ‘Romeins recht’ (6 SP), ‘Verbintenissenrecht’ (7 SP), ‘Publiekrecht I. Staats- en administratief recht’ (10 SP) en ‘Legal English, werkcollege’ (3 SP) beide examenkansen heeft benut, wat een teruggave van leerkrediet voor deze opleidingsonderdelen uitsluit.

Voor wat het overige opleidingsonderdeel (met name ‘Fundamentele wijsbegeerte’) betreft, wil de Raad opmerken dat hij weliswaar begrip heeft voor de persoonlijke situatie van verzoeker, doch dat hij uit de overtuigingsstukken die verzoeker voorlegt, niet kan opmaken dat verzoeker omwille van medische redenen door overmacht niet in staat was om zijn examenkansen te benutten c.q. in de onmogelijkheid verkeerde om aan de examens deel te nemen.

Op basis van de thans voorliggende stukken kan de Raad derhalve niet nagaan of er van overmacht sprake is in het academiejaar 2015-2016 (er werden weliswaar 2 attesten van ziekenhuisopname bijgevoegd, maar deze attesten dekken niet de periode tijdens dewelke verzoeker zijn examenkansen voor dit opleidingsonderdeel niet heeft benut, met name augustus/september 2016). Het beroep dient derhalve te worden afgewezen.”

9. Uit de voormelde motivering blijkt duidelijk de gedachtegang waarop de eerste rechter steunt om de vordering af te wijzen. Voor zes opleidingsonderdelen stelt de rechter vast dat verzoeker “beide examenkansen heeft benut, wat een teruggave van leerkrediet voor deze opleidingsonderdelen uitsluit”. Voor een zevende opleidingsonderdeel overweegt de rechter dat verzoeker “niet in staat was om zijn examenkansen te benutten c.q. in de onmogelijkheid

verkeerde om aan de examens deel te nemen”, maar dat zulks niet “omwille van medische redenen van overmacht” blijkt omdat de medische attesten niet de periode dekken tijdens dewelke verzoeker “zijn examenkans voor dit opleidingsonderdeel niet heeft benut, met name augustus/september 2016”. Aldus staat vast dat de eerste rechter zijn gedachtegang steunt op de aanname dat een examenkans “benutten” inhoudt dat de betrokkene aan de examens fysiek heeft deelgenomen en dat een teruggave van leerkrediet alleszins is uitgesloten als de student aan de examens heeft deelgenomen.

De rechter beantwoordt aldus het argument van verzoeker dat de wijze van voorbereiding op het examen als een overmachtsituatie in aanmerking komt, zelfs als aan het examen is deelgenomen, door het tegen te spreken.

Hiermee heeft de rechter voldaan aan de hem opgelegde juridische motiveringsplicht.

De vraag of zijn rechtsopvatting juist is, is vreemd aan het aangevoerde middel.

10. Het middel faalt naar recht.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 juni 2018,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren